

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/23/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116204056
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3116204056.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu L. P. & P., s.r.o., so sídlom N., I. A. J. XX, X. XX XXX XXX, zastúpeného O. kanceláriou S. W. J., advokát, s.r.o., so sídlom N., I. A. J. XX, proti žalovaným 1/ D. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. A., S. XXX/XX-XX, 2/ U. N., nar. XX.X.XXXX, bytom R. A., S. XXX/XX-XX, žalovaní X/, 2/ zastúpení S. P., nar. XX.X.XXXX, bytom T. T., A. H. XXXX/XX, 3/ K. D., nar. XX.X.XXXX, bytom T. T., I. XXX/XX, zastúpenej O. kanceláriou Q., s.r.o., so sídlom D., W. 7, o zaplatenie sumy XX.XXX,XX E. s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku V. súdu Trenčín zo dňa 15. februára 2017, č.k. 24C/50/2016-186, takto

rozhodol:

Odvolacie konanie o odvolaní žalobcu proti žalovanej 3/ z a s t a v u j e.

Žalovaná 3/ n e m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby proti žalovaným 1/, 2/ a vo výroku o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovanými 1/, 2/ z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 11.115,81 Eur s príslušenstvom a výrokom II. rozhodol, že žalovaný 1/, žalovaná 2/ a žalovaná 3/ majú nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovaným domáhal zaplatenia 11.115,81 Eur spolu s úrokmi, úrokmi z omeškania a trov konania. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav: Zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.06.2007 súd zistil, že túto uzatvorila Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ so žalovaným 1/ a žalovanou 2/ ako dlžníkmi. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 380.000 Sk, úroková sadzba bola dohodnutá ako premenlivá 11,35%, poplatok za správu úveru bola 60 Sk mesačne, výška splátky 5.413 Sk, splatnosť prvej splátky istiny 20.07.2007, počet splátok 119, konečná splatnosť úveru 20.05.2017, RPMN 13,01 %. Zo Všeobecných obchodných podmienok súd zistil, že v bode 19.16 sa uvádza "klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vznikla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Dohody o ručení zo dňa 22.6.2007 súd zistil, že túto uzatvorila Slovenská sporiteľňa, a.s. a K. H. ako ručiteľ. Ručiteľ sa v zmysle článku II bod 3 neodvolateľne a bezpodmienečne zaviazal, že na prvú písomnú výzvu banky obsahujúcu jej vyhlásenie, že dlžník (v tomto prípade žalovaný 1/ a žalovaná 2/) neuhradil pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o splátkovom úvere (konkretizovanom v bode 7.) riadne a včas, uhradí túto pohľadávku banke v lehote

určenej bankou vo výzve a ak táto lehota vo výzve určená nie je, tak v lehote 10 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy, a to aj bez doručenia výzvy na plnenie dlžníkov. Z výziev zo dňa 15.8.2014 (čl. 12, 13) súd zistil, že Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala žalovaného 1/ a žalovanú 2/ a K. H. (čl. 74) na uhradenie pohľadávky vo výške 4.863,60 Eur s ktorou úhradou sú v omeškaní ku dňu 14.08.2014. Z relácie pošty (čl. 139, 140) súd zistil, že predmetné výzvy si žalovaní 1/ a 2/ neprevzali v odbernej lehote a dňom 09.09.2014 boli vrátené Slovenskej sporiteľni, a.s.. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 10.09.2014 súd zistil, že I. sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanému 1/ a žalovanej 2/ a K. H. (čl. 52) že z dôvodu porušenia bodu 7.6.1 písm. a) VOP vyhlásila ku dňu 09.09.2014 mimoriadnu splatnosť úveru a ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti predstavuje ich pohľadávka sumu vo výške 11.412,68 Eur. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 1 ods. 1, § 2 písm. a) b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; § 23a ods. 1, 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa; § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, ods. 4, § 546 Občianskeho zákonníka; § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uviedol, že v konaní nebolo medzi stranami sporné, že na základe uzavretej zmluvy o splátkovom úvere z 22.6.2007 bol poskytnutý žalovaným v 1/ a 2/ rade spotrebný úver bezúčelový vo výške 380.000,- Sk, na základe čoho sa predmetná zmluva v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch považuje za spotrebiteľský úver. V prípade pohľadávky banky je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (dospelé splátky), za predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie a následného umožnenia 90 dňovej lehoty na splnenie dlhu pred postúpením pohľadávky. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách a ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. V predmetnom konaní z predložených listinných dôkazov vyplýva, že výzva Slovenskej sporiteľne, a.s. bola vyhotovená dňa 15.08.2014, dňa 09.09.2014 sa vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote zo strany žalovaných 1/ a 2/ pričom k tomu istému dňu (09.09.2014) vyhlásila banka mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru a už dňa 25.09.2014 (ako vyplýva z oznámenia o postúpení pohľadávky) zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE postúpila predmetnú pohľadávku na žalobcu. Citované ustanovenie (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky, uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. V zmysle uvedeného nebolo preukázané splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky a preto zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal žalobca pohľadávku voči žalovaným nadobudnúť, je (z dôvodu nedodržania 90 dňovej lehoty pred postúpením pohľadávky) pre rozpor so zákonom neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitimáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že tak žalovaní 1/ a 2/ ako aj ručiteľ súhlasili s postúpením pohľadávky na tretiu osobu, ktorý súhlas je obsiahnutý vo všeobecných obchodných podmienkach súd konštatuje, že takýto prípadný súhlas dlžníka v prípade spotrebiteľského právneho vzťahu nemôže byť obsiahnutý len vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú zo svojej podstaty stanovené všeobecne vo vzťahu k neurčitému počtu spotrebiteľov a nie individuálne pre daný prípad, ale v zmluve samotnej. Vo všeobecnosti platí, že si zmluvné strany môžu dohodnúť obsah práv a povinností, ktorými sa budú riadiť. Tieto bývajú obvykle obsiahnuté priamo v zmluve, čím ale nie je vylúčená aplikácia všeobecných či iných obchodných podmienok, na ktoré zmluva môže odkazovať. Uplatnenie obchodných podmienok ale nie je neobmedzené, naopak právna úprava stanovuje základné limity. Pre spotrebiteľské zmluvy napríklad platí, že nesmú pod hrozbou absolútnej neplatnosti obsahovať dojednania, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Samotná ochrana spotrebiteľa sa však nepohybuje len na úrovni podústavného práva, ale má dopad aj do ústavnej roviny. Konkrétne ochranu spotrebiteľa možno podradiť pod ústavný princíp rovnosti (čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ktorý sa premieta aj do súkromného práva. Princíp autonómie vôle zmluvných strán a princíp rovnosti sú zároveň dopĺňované princípom equity či spravodlivosti. V spotrebiteľskom práve je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení ako spotrebiteľ, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje. Ochrana spotrebiteľa spadá medzi jednu z politík Európskej únie a preto posudzujúc vec z hľadiska ujinného práva, systém ochrany spotrebiteľa, zavedený predovšetkým smernicou Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, vychádza z myšlienky, že sa spotrebiteľ nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo dodávateľovi (viď. napr. rozsudok zo dňa 27.06.2000 Oceano Grupo Editorial a Salvat Efitores, C-240v/98 až C-244/98). Z tohto dôvodu, okrem obmedzení vyplývajúcich z ústavnoprávneho princípu rovnosti,

možno od dodávateľa očakávať a vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude chovať poctivo. Zásada poctivosti sa prejavuje okrem iného tým, že text spotrebiteľskej zmluvy má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logický usporiadaný. Táto zásada nepochybne dopadá aj na aplikáciu všeobecných obchodných podmienok. Ako uviedol Ústavný súd Českej republiky v náleze zo dňa 11.11.2013 sp. zn. I ÚS 3512/2011, treba zdôrazniť, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách - na rozdiel od obchodných zmlúv - majú slúžiť predovšetkým tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy predpisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nesmú slúžiť tomu, aby do nich, v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme, skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých predpokladá, že pozornosť spotrebiteľa uniknú. Pokiaľ tak dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu. Na základe uvedeného dojednania ohľadom generálneho súhlasu spotrebiteľa s postúpením jeho pohľadávky akejkoľvek tretej osobe posúdil súd ako neprijateľnú zmluvnú podmienku ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatnou podmienkou. Súd záverom vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovanej 3/ uvádza, že sa stotožňuje s argumentáciou právneho zástupcu žalovanej 3/ o nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie. Ak zomrie ručiteľ, je významné predovšetkým to, či vznikla ručiteľovi povinnosť zaplatiť dlh za trvania jeho života. Samotný ručiteľský záväzok nie je totiž dlhom ale stáva sa ním až okamihom vzniku práva veriteľa na plnenie od ručiteľa, teda až po tom, čo bol na plnenie vyzvaný. Ak však ručiteľovi za jeho života povinnosť splniť dlh za dlžníka nevznikla, potom, pretože ručiteľský záväzok nie je sám o sebe dlhom (ručiteľ nie je dlžníkom), ručiteľský záväzok zaniká, pretože zákon upravuje len prechod dlhov a o dlh tu nejde (Občiansky zákonník pre prax - komentár, S. J., vydavateľstvo E., str. 2380). Z výzvy adresovanej Slovenskou sporiteľňou, a.s. ručiteľovi K. H. súd zistil, že táto je zo dňa 14.08.2014, čo znamená, že bola zasielaná viac ako tri roky po jeho smrti (zomrel dňa 15.04.2011), z čoho vyplýva, že povinnosť splniť dlh za žalovaných 1/ a 2/ K. H. ako ručiteľovi počas života nevznikla a jeho smrťou ručiteľský záväzok zanikol, pričom nedostatok vecnej legitímácie v spore (či už aktívnej alebo pasívnej) má za následok zamietnutie žaloby. Na základe všetkých vyššie uvádzaných skutočností súd žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie (a vo vzťahu k žalovanej 3/ aj z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie) zamietol, pričom z uvedeného dôvodu sa ďalšími tvrdeniami strán sporu (napr. premlčanie) nezaoberal. Pri rozhodnutí o náhrade trov konania postupoval súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p., a vzhľadom k tomu, že žalovaní 1/ až 3/ mali v konaní úspech v plnom rozsahu, patrí im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania, s tým, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Dôvodil tým, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré spočíva v nesprávnom právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, pričom tento nesprávny právny záver je dôsledkom nesprávnej aplikácie § 151 ods. 1, § 186 ods. 2 CSP, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona o bankách a nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúcom v nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného 3/. Namietal aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Mal za to, že v konaní preukázal splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. V konaní predĺžil výzvy zo dňa 15.08.2014, ktorými právny predchodca žalobcu vyzýval žalovaných na zaplatenie omeškanej pohľadávky pred postúpením. Žalovaní boli následne vyzvaní na zaplatenie pohľadávky aj oznámeniami o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 10.09.2014. Tieto skutkové tvrdenia žalovaní nepopreli, a preto sa podľa § 151 ods. 1 CSP považujú za nesporné a zhodné. Žalovaní žiadnym spôsobom nespochybnili splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, na základe čoho žalobca považoval otázku aktívnej legitímácie žalobcu za jednoznačne a dostatočne preukázanú. Súd prvej inštancie neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia strán považuje za nesporné, ktoré dôkazy je potrebné vykonať a neuviedol ani predbežné právne posúdenie veci. Z tohto dôvodu považoval splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v konaní za dostatočne preukázané. Keďže súd prvej inštancie neuviedol, že by bola aktívna legitímácia žalobcu s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách medzi stranami sporná, považuje žalobca rozhodnutie súdu prvej inštancie za prekvapivé. Ak by súd prvej inštancie postupoval v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 CSP, žalobca by navrhol vykonanie dokazovania predložením výziev adresovaných žalovaným, ktoré predchádzali výzvam zo dňa 15.08.2014 a taktiež vypočutím žalovaných. Zákon o bankách obsahuje normy obchodného práva upravujúce podnikateľskú činnosť bánk (práva a povinnosti podnikateľov pri výkone ich podnikateľskej činnosti) a vo vzťahu k týmto normám má vždy prednosť občiansky zákonník, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pri postúpení pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy je tak potrebné použiť Občiansky zákonník, ktorý nevyžaduje pred postúpením

zaslanie výzvy dlžníkovi. Ďalej má žalobca za to, že i v prípade, ak by sa na vec aplikovalo ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a žalovaným by nebola doručená výzva v súlade s týmto ustanovením, bolo by postúpenie pohľadávky platné. Ustanovenie bodu 19.16 obchodných podmienok obsahuje jednostranný adresný právny úkon druhej zmluvnej strany, ktorým dáva vopred súhlas na postúpenie pohľadávky voči nej. Právny záver súdu prvej inštancie, že ustanovenie bodu 19.16 obchodných podmienok je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka je nesprávny. V prípade tohto súhlasu (bod 19.16 obchodných podmienok) nejde o zmluvnú podmienku, pretože nejde o dvojstranný právny úkon. I v prípade, ak by odvolací súd tento súhlas posúdil ako zmluvnú podmienku, nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca zdôrazňuje, že výzvy zo dňa 15.08.2014 spĺňajú požiadavky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Od výzvy až po postúpení pohľadávky žalovaný predmetný dlh neuhradili, pričom ku dňu postúpenia boli v omeškaní dlhšie ako 90 dní. Lehota 90 dní sa vzťahuje na omeškanie dlžníka a musí byť dodržaná ku dňu postúpenia pohľadávky, čo v tomto prípade bolo splnené. Podľa názoru žalobcu je postačujúce, ak je výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách zaslaná klientovi kedykoľvek pred omeškaním pohľadávky. Podľa názoru žalobcu, súd prvej inštancie pochybil i v tom, že nesprávne aplikoval ustanovenie § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka a napriek relevantnému oznámeniu o postúpení sa zaoberal platnosťou zmluvy o postúpení. K pasívnej legitimácii žalovaného 3/ žalobca poukázal na ustanovenie § 579 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu ručiteľské vylásenie jednoznačne nemožno považovať za záväzok vzťahujúci sa výlučne na osobu pôvodne zaviazanú, alebo na jej schopnosti, vlastnosti, vedomosti, či postavenie, tak ako je to pri povinnostiach nemajetkovej povahy, pri ktorých nositeľ nemôže plnenie spravodlivo požadovať od inej osoby ako pôvodne zaviazanej. Nakoľko právny predchodca žalobcu nebol dlžníkmi a ani iným spôsobom informovaný o smrti ručiteľa, zasielal výzvu na zaplatenie pohľadávky zo dňa 15.08.2014 ručiteľovi zomrelému dňa 15.04.2011. Žalobca je toho názoru, že aj takáto výzva musí byť považovaná za výzvu na splnenie ručiteľského záväzku v zmysle čl. II bod 3 dohody o ručení zo dňa 22.06.2007. Na základe uvedeného žalobca navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne, aby zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zaviazá žalovaného na zaplatenie 100% trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. Žalobca podaním zo dňa 12.04.2017 doručenom súdu prvej inštancie dňa 18.04.2017 zobral čiastočne späť svoje odvolanie voči žalovanej 3/ a žiadal odvolací súd, aby voči žalovanej 3/ zastavil odvolacie konanie o podanom odvolaní.

4. Žalovaní 1/, 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že stotožňujú s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu. Súd v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a úniovým právom vykonal dokazovanie, oboznámil sa s listinnými dôkazmi, s písomnými vyjadreniami strán a výsluchom žalovanej, pričom žalobca ospravedlnil svoju neúčast' v termíne súdom nariadeného ústneho a verejného pojednávania a nežiadal pojednávanie odročit'. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že na základe uzatvorenej zmluvy o splátkovom úvere z 22.06.2007 bol poskytnutý žalovaným 1/, 2/ spotrebný bezúčelový úver, na základe čoho sa predmetná zmluva v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považuje za spotrebiteľský úver. Súd postupoval správne pri prerokovaní veci i pri vydaní rozsudku. Súd prerokoval vec v prítomnosti žalobcu. Žalobca sa vyjadril k vykonaným dôkazom. Súd podrobil spotrebiteľskú zmluvu súdnej kontrole z úradnej povinnosti, vykonal všetky dôkazy nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Uviedli, že účelom spotrebiteľského práva je poskytnúť spotrebiteľovi ochranu v prípadoch, kde môže dodávateľ zneužiť neinformovanosť spotrebiteľa tým, že do zmluvy zakomponuje zmluvné podmienky, ktoré sú v neprospech spotrebiteľa a úlohou súdu je v takýchto prípadoch ex offio skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok a rozpor s dobrými mravmi a v prípade, že sú zmluvné podmienky neprijateľné, zabezpečiť rýchlu a účinnú ochranu spotrebiteľa. Na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

5. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovaných 1/, 2/, uviedol, že zastáva právny názor, že žalovaní sa nevyjadrili k jednotlivým bodom podaného odvolania, pretože iba okrajovo a všeobecne zhrnuli právnu ochranu spotrebiteľa, avšak bez aplikácie na daný zmluvný vzťah a konkrétne skutkové tvrdenia žalobcu. Z tohto dôvodu považuje za postačujúce uviesť, že v plnom rozsahu zotrváva na jednotlivých bodoch podaného odvolania. Zopakoval svoje argumenty z podaného odvolania a zotrváva na názore, že v konaní pred súdom prvej inštancie dostatočne preukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu a splnenie podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Navrhoval, aby odvolací

súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie, prípadne zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zaviazá žalovaného na zaplatenie 100% trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

6. Žalovaní 1/, 2/ v písomnej duplike k vyjadreniu žalobcu uviedli, že majú za to, že žalobca sa domáha plnenia bez právneho dôvodu a plnenia premlčaného nároku. Žalovaní 1/, 2/ ďalej uviedli, že vznáša námietku premlčania, nakoľko išlo o plnenie v splátkach a veriteľ bol oprávnený uplatniť si svoj nárok odo dňa nezaplatenej splatnej splátky. Pohľadávka pôvodného veriteľa je premlčaná. Zmluva, ktorou mal byť uzavretý zmluvný vzťah je neplatná pre rozpor so zákonom a pre rozpor s únieovým právom. Žalovaní majú za to, že je nepredstaviteľné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere a všeobecné obchodné podmienky obsahovali neprijateľné zmluvné podmienky. Zdôrazňujú, že je povinnosťou členských štátov EÚ a ich orgánov, aby naplnili cieľ čl. 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS, aby nekalé podmienky spotrebiteľov nezaväzovali, pričom to osobitne platí, ak zmluva obsahuje značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a ich existencia nie je pre spotrebiteľa možná a účelná. V tomto prípade je povolaným orgánom štátu súd, ktorý prihliadne na eurokonformný výklad európskeho spotrebiteľského práva. Navyše výklad v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv musí byť vždy v prospech spotrebiteľa. Žalovaní súd presvedčení, že je to predovšetkým veriteľ, ktorý by mal postupovať s odbornou starostlivosťou v súlade s dobrými mravmi. Na záver žalovaní uviedli, že sa v plnom rozsahu pridržiavajú svojich doterajších písomností a ústnych vyjadrení. Žalovaní v plnom rozsahu súhlasia z rozsudkom súdu prvej inštancie a žiadajú, aby odvolací súd tento rozsudok potvrdil.

7. Žalovaná 3/ sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP /keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem/ a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby proti žalovaným 1/, 2/ je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolacie konanie o odvolaní žalobcu vo vzťahu k žalovanej /3 zastaviť podľa § 369 ods. 3, 4 CSP.

9. Podľa § 369 ods. 1 CSP dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

10. Podľa § 369 ods. 3, 4 CSP, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

11. Späťvzatie odvolania je dispozitívnym úkonom odvolateľa, ktorým môže vziať svoje odvolanie späť. Na účinné späťvzatie odvolania sa vyžaduje len jeho späťvzatie v časovo ohraničenej dobe, t. j. kým súd o podanom odvolaní nerozhodol. Po späťvzatí odvolania odvolací súd rozhoduje o zastavení odvolacieho konania. Pokiaľ došlo k čiastočnému späťvzatiu odvolania, odvolací súd odvolacie konanie v tejto časti zastaví. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade žalobca vzal späť svoje odvolanie vo vzťahu k žalovanej 3/ skôr, než o ňom rozhodol odvolací súd, v intenciách citovanej právnej úpravy, bolo odvolacie konanie o odvolaní žalobcu vo vzťahu k žalovanej /3 zastavené.

12. Zastavenie odvolacieho konania zaviniel žalobca, ktorý vzal podané odvolanie proti žalovanej 3/ späť bez uvedenia dôvodu. V zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP by žalovanej 3/ proti žalobcovi patrilo nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu však nevyplýva, že by žalovanej 3/ vznikli trovy odvolacieho konania, žiadne trovy odvolacieho konania si neuplatnila, preto odvolací súd žalovanej 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

13. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane

jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Podľa citovaného ustanovenia, žalobca v súdnom konaní musí svoju aktívnu vecnú legitimáciu preukázať platným postúpením pohľadávky. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je špeciálnou úpravou voči všeobecnej úprave postúpenia pohľadávok podľa Občianskeho zákonníka. Aplikáciu uvedeného ustanovenia nevylučuje ani prípadný spotrebiteľský charakter zmluvy uzatvorenej medzi bankou a klientom, keďže v predmetnom spore je nesporné, že medzi pôvodným veriteľom (Slovenská sporiteľňa, a.s.) ako bankou a žalovanými 1/, 2/ bola dňa 22.06.2007 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. 0363405832, ktorá má spotrebiteľský charakter, a teda nepochybne ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú treba aplikovať aj vyššie uvedené ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách pri postúpení pohľadávky z takejto zmluvy.

15. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

16. Žalobca v konaní namietal, že podľa bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré obsahuje jednostranný adresný právny úkon druhej zmluvnej strany, žalovaní dali vopred súhlas na postúpenie pohľadávky. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uvádza, že podmienka uvedená v bode 19.16.Všeobecných obchodných podmienok vyplývala z vopred dodávateľom pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy a jej obsah spotrebiteľ (v danom prípade žalovaní 1/ 2/) nemohli individuálne ovplyvniť. Odvolací súd vzhľadom na neprijateľnosť tejto podmienky, ktorá nepochybne vyplýva už len zo samotného faktu, že táto zmluvná podmienka bola obsiahnutá vo vopred právnym predchodcom žalobcu preformulovaných Všeobecných obchodných podmienok, ktoré ako neoddeliteľnú súčasť zmluvných podmienok o splátkovom úvere č. 0363405832 boli nútení dlžníci - žalovaní 1/, 2/ prijať, ak chceli vstúpiť do zmluvného vzťahu s bankou - Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tejto zmluvnej podmienky odvolací súd vidí v tom, že jednak touto zmluvou podmienkou banka zrejme obchádza už uvedené ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a súčasne v tom, že spotrebiteľia už vopred pri samotnom uzavretí zmluvného vzťahu s bankou dávali súhlas s postúpením akýchkoľvek pohľadávok bankou voči nemu ako dlžníkovi na tretiu osobu (teda aj na zahraničný subjekt, voči ktorému domôcť sa práva zo strany spotrebiteľa by bolo značne sťažené), zatiaľ čo spotrebiteľia vôbec takýto súhlas banky na postúpenie pohľadávky voči banke, resp. prevod záväzku voči banke na tretiu osobu nedostali a boli oprávnení na postúpenie výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Preto je táto zmluvná podmienka neprijateľná podľa § 53ods. 1 Občianskeho zákonníka a absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

17. Čo sa týka nesplnenia podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách spočívajúcej v nepretržitom omeškaní so splnením čo len sčasti svojho peňažného záväzku trvajúcej dlhšie ako 90 dní, ku ktorému súd prvej inštancie dospel z dôvodu nedodržania 90 dňovej lehoty pred postúpením pohľadávky, je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné prisvedčiť žalobcovi, že z predmetného ustanovenia zákona o bankách nevyplýva, že je potrebné, aby bol dlžník v omeškaní nepretržite od doručenia výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podmienkou platného postúpenia bankovej pohľadávky je písomná výzva banky a omeškanie klienta s plnením čo len časti svojho dlhu trvajúce dlhšie ako 90 dní, pričom ale nie je nevyhnutné, aby uvedená doba omeškania klienta uplynula až po písomnej výzve banky, čo znamená, že banka nie je povinná čakať, aby mohla platne postúpiť svoju pohľadávku na uplynutie 90 nepretržitých dní po výzve, ak je klient v takomto omeškaní už v čase predmetnej výzvy. Omeškanie dlžníka je časový úsek, ktorý nastal od splatnosti pohľadávky alebo jej časti, od ktorého dlžník bol povinný plniť, ale neplnil až do jeho zaplatenia. Omeškanie dlžníka však nemožno počítat od doručenia výzvy, ale odo dňa, keď omeškanie nastalo, teda od prvého dňa, kedy mal dlžník povinnosť plniť svoju splatnú pohľadávku alebo jej časť a neplnil. Pokiaľ teda z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 10.09.2014 vyplýva, že žalovaní boli v omeškaní dlhšie ako tri

mesiace, keďže došlo k porušeniu bodu 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplatneniu a žalovaní boli vyzvaní výzvami zo dňa 15.08.2014 na zaplatenie pohľadávky, je potrebné považovať túto podmienku 90 dňovej lehoty podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách za splnenú, keď k postúpeniu pohľadávky došlo dňa 25.09.2014 na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE. Vzhľadom na uvedené je potrebné považovať postúpenie pohľadávky medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom za platné, a teda žalobca je aktívne legitimovaný na podanie tejto žaloby.

18. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby proti žalovaným 1/, 2/ a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovanými 1/, 2/ podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou v ďalšom konaní bude vec na základe podanej žaloby žalobcu meritorne prejednať a vo veci rozhodnúť.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

21. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).